

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XCVII. — Wydana i rozesłana dnia 24. grudnia 1912.

Treść: (M^o 228—230.) 228. Dokument koncesyjny na koleje lokalne z Polskiej Ostrawy do Michałkowic, z Karwiny do Niemieckiej Lutyni i z Karwiny do Frysztatu. — 229. Rozporządzenie, dotyczące postępowania z weksłami celnymi. — 230. Rozporządzenie, dotyczące znizienia ceny sprzedaży niemielonej soli fabrycznej w salinach w Bochni i Wieliczce.

228.

Dokument koncesyjny z dnia 12. grudnia 1912

na koleje lokalne z Polskiej Ostrawy do Michałkowic, z Karwiny do Niemieckiej Lutyni i z Karwiny do Frysztatu.

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia udzielam w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami Wydziałowi krajowemu księstwa Śląska koncesyę na budowę i utrzymywanie w ruchu następujących wązkotorowych kolei lokalnych, przeznaczonych wyłącznie dla ruchu osobowego oraz przewożenia pakunków podróжных, a mianowicie:

1. z Polskiej Ostrawy do Michałkowic,
2. z Karwiny do Niemieckiej Lutyni i
3. z Karwiny do Frysztatu,

a to w myśl postanowień ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, jakoteż ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, pod warunkami i zastrzeżeniami, podanymi w dalszym ciągu:

§ 1.

Co do kolei żelaznych, będących przedmiotem tego dokumentu koncesyjnego, korzysta koncesyonaryusz z ulg, przewidzianych w artykułach VI. do XII. ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149.

§ 2.

Koncesyonaryusz ma obowiązek ukończenia budowy koncesyonowanych kolei najpóźniej w przeciągu dwóch lat, licząc od dnia dzisiejszego, tudzież oddania gotowych kolei na użytek publiczny i utrzymania ich w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy, jakoteż wykonania i urządzenia kolei zgodnie z warunkami koncesyi złożyć ma koncesyonaryusz na żądanie c. k. Rządu odpowiednią kaucyę w papierach wartościowych, nadających się do lokacyi pieniędzy sierocych.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania można uznać kaucyę tę za przepadłą.

§ 3.

Celem wybudowania koncesyonowanych kolei żelaznych nadaje się koncesyonaryuszowi prawo wywłaszczania podług przepisów ustawowych, w tej mierze obowiązujących.

§ 4.

Przy budowie koncesyonowanych kolei i ruchu na nich stosować się winien koncesyonaryusz do osnowy niniejszego dokumentu koncesyjnego, do warunków koncesyjnych, ustanowionych przez c. k. Ministerstwo kolei żelaznych, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, w szczególności do ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, i do

regulaminu ruchu na kolejach żelaznych z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1852, wreszcie do ustaw i rozporządzeń, któreby wydano w przyszłości. Pod względem ruchu będzie można o tyle odstąpić od zarządzeń dla bezpieczeństwa i przepisów co do ruchu, ustanowionych w regulaminie ruchu kolei żelaznych i w odnośnych postanowieniach dodatkowych, o ile ze względu na szczególnie stosunki obrotu i ruchu, a zwłaszcza ze względu na zmniejszoną chyżość c. k. Ministerstwo kolei żelaznych uzna to za dopuszczalne; w tej mierze stosować się będzie osobne przepisy ruchu, które wyda c. k. Ministerstwo kolei żelaznych.

§ 5.

Transporty wojskowe musi się przewozić po niżonych cenach taryfowych. Pod względem zastosowania taryfy wojskowej do przewozu osób i rzeczy obowiązywać będą postanowienia, które tak w tej mierze jak i względem ulg dla podróżujących wojskowych obowiązują każdorazem na austriackich kolejach państwowych.

Postanowienia te stosują się także do obrony krajowej i pospolitego ruszenia obu połów Monarchii, do tyrolskich strzelców krajowych i do żandarmerii, a to nie tylko w podróżach na koszt skarbu państwa, lecz także w podróżach służbowych na ćwiczenia wojskowe i zgromadzenia kontrolne, odbywanych własnym kosztem.

Koncesjonaryusz jest obowiązany przystąpić do umowy, zawartej przez austriackie spółki kolejowe co do zakupu i utrzymywania w pogotowiu przyborów dla transportów wojskowych, oraz co do pomagania sobie nawzajem służbą i taborem przy skutecznianiu większych transportów wojskowych, oraz do każdorazem obowiązujących przepisów dla kolei żelaznych na wypadek wojny, jakoteż do umowy dodatkowej, która weszła w wykonanie z dniem 1. czerwca 1871, o przewozie chorych i rannych, przewożonych na rachunek skarbu wojskowego w pozycji leżąc.

Przepis, który obowiązuje każdorazem pod względem transportu wojskowego na kolejach żelaznych, tudzież każdorazem obowiązujące przepisy dla kolei żelaznych na wypadek wojny, nabywają dla koncesjonaryusza mocy obowiązującej od dnia otwarcia ruchu na koncesjonowanych kolejach. Przepisy wspomnianego rodzaju, wydane dopiero po tym terminie i nie ogłoszone w Dzienniku ustaw państwa, nabędą dla koncesjonaryusza mocy obowiązującej z chwilą, w której urzędownie poda się je do jego wiadomości.

Zobowiązania te ciążyą na koncesjonaryuszu tylko o tyle, o ile dopełnienie ich będzie możliwe ze względu na drugorzędny charakter linii kolejowych oraz ze względu na ułatwienia, udzielone skutkiem

tego pod względem budowy, wyposażenia kolei i systemu ruchu.

Koncesjonaryusz jest obowiązany uwzględniać przy obsadzaniu posad wysłużonych podoficerów c. i k. wojska, c. i k. marynarki wojennej i c. k. obrony krajowej w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60.

§ 6.

Co do przewozu korpusów straży cywilnej (straży bezpieczeństwa, straży skarbowej i tym podobnych) stosować należy analogicznie niższe stopy taryfowe, obowiązujące dla transportów wojskowych.

§ 7.

Nie wolno koncesjonaryuszowi powierzać ruchu na koncesjonowanych kolejach osobom trzecim, wyjąwszy w razie wyraźnego zezwolenia ze strony c. k. Rządu.

C. k. Rząd zastrzega sobie prawo objęcia każdej chwili ruchu na koncesjonowanych kolejach i utrzymywania go przez pozostały okres koncesyjny na rachunek koncesjonaryusza.

W takim przypadku winien koncesjonaryusz zwracać c. k. Rządowi koszt, rzeczywiście ponieszone z powodu utrzymywania tego ruchu.

Warunki utrzymywania tego ruchu unormowane będą zresztą w kontrakcie ruchu, który zawrze się z koncesjonaryuszem.

§ 8.

Koncesjonaryusz jest obowiązany postarać się o zaopatrzenie swoich funkcyjaryuszy, zatrudnionych przy ruchu na koncesjonowanych liniach kolejowych, na wypadek niezdolności do pracy i na starość, oraz o zaopatrzenie ich rodzin i przystąpić w tym celu do zakładu emerytalnego związku austriackich kolei lokalnych, o ileby nie utworzono dla koncesjonowanych linii kolejowych osobnej kasy pensyjnej, zapewniającej członkom przynajmniej takie same korzyści, względnie nakładającej na koncesjonaryusza przynajmniej takie same zobowiązania, jak wspomniany zakład emerytalny.

To zaopatrzenie należy tak przeprowadzić, by koncesjonaryusz lub przedsiębiorstwo w jego miejsce wstępujące mieli obowiązek zgłaszać w zakładzie emerytalnym związku austriackich kolei lokalnych, względnie w własnej kasie pensyjnej wspomnianych stałych funkcyjaryuszy z dniem nadania im stałej posady, z innych zaś funkcyjaryuszy przynajmniej tych, którzy pełnią służbę jako kierownicy maszyn, konduktorzy, strażnicy lub posługacze stacyjni, przy odpowiednim ich zatrudnieniu, najpóźniej po ukończeniu trzech lat służby.

Statut kasy pensyjnej, która będzie w danym razie utworzona, oraz wszelkie zmiany jego podlegają zatwierdzeniu c. k. Ministerstwa kolei żelaznych.

§ 9.

Pod warunkami i zastrzeżeniami, podanymi w artykule XXV. ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, jest koncesyonaryusz obowiązany dozwolić c. k. Rządowi na jego żądanie każdego czasu współużywania kolei do przewozu między kolejami, już istniejącymi lub mającymi w przyszłości powstać, na których Rząd ruch utrzymuje, w taki sposób, by c. k. Rząd mógł, przy swobodnem ustanawianiu taryf, przeprowadzać lub kazać przeprowadzać tak całe pociągi jak i pojedyncze wozy współużywanymi kolejami lub ich częściami za opłatą stosownego wynagrodzenia.

§ 10.

Cyfra kapitału zakładowego, rzeczywistego, jakoteż imiennego, podlega zatwierdzeniu c. k. Rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz rzeczywiście wyłożonych i należycie wykazanych kosztów na sporządzenie projektu, budowę i urządzenie kolei, łącznie z kosztami zaopatrzenia się w park wozowy oraz na uposażenie rezerwy kapitałowej, oznaczonej przez c. k. Rząd, z doliczeniem odsetek interkalarnych, rzeczywiście zapłaconych w okresie budowy, i straty na kursie, gdyby ją istotnie poniesiono przy gromadzeniu kapitału, żadnych wydatków jakiegobądź rodzaju w kapitał wliczać nie wolno.

Gdyby po wybudowaniu kolei miano jeszcze wystawić jakie nowe budowle lub pomnożyć urządzenia ruchu, natenczas można doliczyć odnośne koszty do kapitału zakładowego, jeżeli c. k. Rząd zezwolił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub na pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli koszty te będą należycie wykazane.

Cały kapitał zakładowy ma być umorzony w okresie koncesyjnym według planu amortyzacji, zatwierdzonego przez c. k. Rząd.

§ 11.

C. k. Rząd zastrzega sobie prawo wykupienia koncesyonowanych kolei w każdym czasie pod następującymi warunkami:

1. Celem oznaczenia ceny wykupna policzyć się czyste roczne dochody przedsiębiorstwa kolejowego w ciągu ostatnich zamkniętych lat siedmiu, poprzedzających chwilę wykupna, straci się z tego czyste dochody najniepomyślniejszych dwóch lat, poczem obliczy się średni dochód czysty pozostałych lat pięciu.

2. Gdyby wykupno miało nastąpić w czasie, w którym jeszcze nie powstał obowiązek płacenia podatków ani co do wymienionych na wstępie linii pierwotnych, ani co do linii lokalnych kolei żelaznych, na które Wydział krajowy księstwa Śląska ewentualnie później otrzyma koncesję lub które już istnieją, wówczas aż do upływu czasu wolności podatkowej dla linii, podlegających najpierw obowiązkowi płacenia podatków, przedstawia obliczony po myśli poprzedniego ustępu 1. średni czysty dochód rentę wykupna, która ma być wypłacona bez ściągnięcia podatku.

Zarazem należy w przyszłości, wobec tego, że wolność od podatków co do linii pierwotnych i ewentualnie później koncesyonowanych linii kolei lokalnych upływa w różnym czasie, obliczać rentę wykupna w ten sposób, że podatki wraz z dodatkami, przypadające na poszczególne linie kolejowe za czas od dnia, w którym one wstąpiły w obowiązek płacenia podatków, oblicza się za każdym razem według stóp procentowych, obowiązujących w latach, wliczonych do przeciętnego obliczenia i potrąca się je z dochodów odnośnych lat tak, że również za czas po upływie wolności od podatków linii, wstępującej na ostatku w obowiązek płacenia podatków, potrąca się z dochodów wszystkich linii przypadający na nie podatek wraz z dodatkami. Do pozostałych reszt dolicza się ze względu na to, że stosownie do § 131., lit. a) ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, opłacać się ma od renty wykupna podatek dziesięcioprocentowy, dodatek w wysokości jednej dziewiątej tego czystego dochodu.

3. Gdyby zaś wykupno nastąpić miało w czasie, w którym upłynął już dla poszczególnych lub wszystkich linii przedsiębiorstwa kolejowego okres czasowego uwolnienia od podatków, wówczas uważać się będzie przy obliczaniu czystych dochodów rocznych podatki i dodatki do podatków, ciężące na wykupionem przedsiębiorstwie kolejowem, za wydatki ruchu, zaś co do dochodów tych linii, które w chwili wykupna są jeszcze wolne od podatków, należy stosować analogicznie postanowienia, zawarte w punkcie 2.

Jeżeli obowiązek płacenia podatku istniał nie przez wszystkie lata, podług których oblicza się sumę średnią, w takim razie należy dla odnośnych linii także co do lat wolnych od podatku obliczyć podatek wraz z dodatkami według stopy procentowej odnośnych lat i potrącić go z przychodów.

Ze względu jednak na to, że stosownie do § 131., lit. a) ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, opłacać się ma od renty wykupna podatek dziesięcioprocentowy, należy doliczyć do przeciętnego czystego dochodu, w taki sposób obliczonego, dodatek, wynoszący jedną dziewiątą tego czystego dochodu.

4. Przeciętny dochód czysty, obliczony w myśl powyższych postanowień, należy płacić koncesyonaryuszowi jako wynagrodzenie za wykupione koleje przez pozostały czas trwania koncesyi w ratach półrocznych, płatnych z dołu dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku.

5. Gdyby jednak kolej miała być wykupiona przed upływem siódmego roku obrotowego lub gdyby średni dochód czysty, obliczony w myśl powyższych postanowień ustępów 1. do 3., bez uwzględnienia dodatku, przewidzianego w ustępach 2. i 3., nie dawał przynajmniej takiej sumy rocznej, któraby się równała racie rocznej, potrzebnej na zgodne z planem oprocentowanie i umorzenie pożyczek, zaciągniętych za zezwoleniem c. k. Rządu celem pokrycia policzalnych kosztów zakładowych, w takim razie wynagrodzenie, które państwo ma zapłacić za wykupione koleje, będzie polegało na tem, że państwo płacić będzie wymienione wyżej kwoty ryczałtowe w ratach półrocznych, płatnych z dołu dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku, i zwracać koncesyonaryuszowi podatek rentowy, przypadający od tej renty wykupna.

6. Państwo zastrzega sobie dalej prawo zapłacenia w każdym czasie zamiast niepłatnych jeszcze rent, należnych koncesyonaryuszowi w myśl postanowień punktu powyższego, kapitału, równającego się zdyskontowanej według stopy po cztery od sta na rok, licząc odsetki od odsetek, wartości kapitałowej tych rent, po strąceniu, jak się samo przez się rozumie, dodatku, któryby w myśl postanowień ustępu 2. i 3. mieścił się w tych rentach.

Gdyby państwo postanowiło w taki sposób spłacić kapitał, wolno mu będzie użyć do tego, podług własnego wyboru, gotówki lub obligacyi długu państwa. Obligacye długu państwa liczone będą w takim razie po kursie, jaki wyniknie jako kurs średni z porównania kursów pieniężnych obligacyi długu państwa tego samego rodzaju, notowanych urzędownie na giełdzie wiedeńskiej w ciągu półrocza bezpośrednio poprzedzającego.

7. Przez wykupienie kolei i od dnia tego wykupienia przechodzi na państwo za wypłatą wynagrodzenia, oznaczonego pod l. 1. do 7., bez dalszej odpłaty własność koncesyonowanych niniejszem kolei, wolna od ciężarów, tudzież ich używanie, a to z wszystkimi do nich należącemi ruchomościami i nieruchomościami, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materyałów, zapasy kasowe, oraz ewentualne przedsiębiorstwa poboczne, jakoteż rezerwy obrotowe i kapitałowe, utworzone z kapitału zakładowego, o ileby tych ostatnich nie użyto już stosownie do ich przeznaczenia za zezwoleniem c. k. Rządu.

8. Postanowienie c. k. Rządu, dotyczące się wykonania państwowego prawa wykupna, które nastąpić może zawsze tylko z początkiem roku kalendarzowego, oznajmione będzie koncesyonaryuszowi

w formie deklaracyi najpóźniej do dnia 31. października bezpośrednio poprzedzającego roku.

Deklaracya ta będzie określać następujące szczegóły:

- a) termin, od którego wykupienie zaczyna się;
- b) przedsiębiorstwo kolejowe, będące przedmiotem wykupna, i inne przedmioty majątkowe, które bądź jako przynależność przedsiębiorstwa kolejowego, bądź jako zaspokojenie pretensyi państwa, bądź z jakichkolwiek innych tytułów prawnych przejść mają również na państwo;
- c) wysokość ceny wykupna (l. 1. do 6.), którą państwo zapłacić ma przedsiębiorstwu kolejowemu, a którą ewentualnie obliczy się tymczasowo z zastrzeżeniem późniejszego sprostowania, przy równoczesnem podaniu terminu i miejsca płatności.

9. C. k. Rząd zastrzega sobie prawo ustanowienia jednocześnie z doręczeniem deklaracyi, dotyczącej się wykupna, osobnego komisarza, który ma czuwać nad tem, aby poczynszy od tej chwili nie zmieniono stanu majątku na szkodę państwa.

Od chwili deklaracyi, dotyczącej się wykupienia, wymaga wszelka sprzedaż lub obciążenie wymienionych tam nieruchomości przedmiotów majątkowych, pozwolenia tego komisarza.

To samo odnosi się do przyjmowania wszelkich nowych zobowiązań, które przekraczają zakres zwyczajnego toku interesów albo powodują trwałe obciążenie.

10. Koncesyonaryusz jest obowiązany postarać się o to, aby c. k. Rząd mógł w dniu, wyznaczonym na wykupienie, objąć w fizyczne posiadanie wszystkie przedmioty majątkowe, wymienione w deklaracyi wykupna.

Gdyby koncesyonaryusz nie uczynił zadość temu zobowiązaniu, będzie c. k. Rząd miał prawo nawet bez jego zezwolenia i bez interwencji sądowej objąć wymienione przedmioty majątkowe w fizyczne posiadanie.

Poczynszy od chwili wykupienia odbywać się będzie ruch na wykupionych kolejach na rachunek państwa; od tej chwili przypadają więc wszystkie dochody z ruchu na korzyść państwa, na koszt jego zaś idą wszystkie wydatki, połączone z ruchem.

Czyste dochody, jakie wynikną z obrachunku po chwilę wykupienia, pozostaną własnością przedsiębiorstwa kolejowego, które natomiast odpowiadać ma samo za wszelkie należności obrachunkowe i za wszelkie inne długi, pochodzące z budowy i ruchu kolei aż do chwili powyższej.

11. C. k. Rząd zastrzega sobie prawo zahipotekowania na podstawie deklaracyi wykupna (l. 8.) prawa własności państwa na wszystkich nieruchomościach przedmiotach majątkowych, przechodzących na państwo wskutek wykupienia.

Koncesjonaryusz jest obowiązany oddać c. k. Rządowi na jego żądanie do dyspozycji wszelkie dokumenty prawne, jakichby od niego w tym celu jeszcze wymagało.

§ 12.

Trwanie koncesyi łącznie z ochroną przeciw zakładaniu nowych kolei. wypowiedzianą w § 9., lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne, oznacza się na czas aż do dnia 13. listopada 1993; po upływie tego czasu gaśnie koncesya.

C. k. Rząd może uznać koncesyę za zgasłą także przed upływem powyższego czasu, jeżeli zajdą warunki, wymienione w § 16.

§ 13.

Gdy koncesya zgaśnie i od dnia jej zgaśnięcia przechodzi na państwo bez wynagrodzenia wolna od ciężarów własność i używanie koncesjonowanych kolei i wszystkich ruchomych i nieruchomych przynależności, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materiałów i zapasy kasowe, oraz ewentualne przedsiębiorstwa poboczne, jakoteż rezerwy obrotowe i kapitałowe, utworzone z kapitału zakładowego, o ileby nie użyto już tych ostatnich za zezwoleniem c. k. Rządu stosownie do ich przeznaczenia.

§ 14.

Zarówno w razie zgaśnięcia niniejszej koncesyi jak i w razie wykupienia kolei (§ 11.) zatrzymuje koncesjonaryusz na własność fundusz rezerwowy, utworzony z własnych dochodów przedsiębiorstwa, i ewentualne aktywa obrachunkowe, tudzież te osobne zakłady i budynki, wzniesione lub nabyte z własnego majątku, do których zbudowania lub nabycia c. k. Rząd upoważnił koncesjonaryusza z tym wyraźnym dodatkiem, iż przedmioty te nie stanowią przynależności kolei.

§ 15.

C. k. Rząd ma prawo przekonywania się, czy budowę kolei i urządzenia ich ruchu wykonano w wszystkich częściach odpowiednio celowi i sumiennie, tudzież prawo zarządzenia, aby wadom, zachodzącym w tym względzie, zapobieżono, względnie aby je usunięto.

C. k. Rząd ma także prawo wglądania w zarząd kolei za pośrednictwem wydelegowanego funkcyjonyusza, a w szczególności prawo nadzorowania w sposób, jaki tylko uzna za stosowny, za pośrednictwem organów nadzorczych, które wydeleguje na koszt koncesjonaryusza, aby budowę wykonano zgodnie z projektem i kontraktami.

§ 16.

C. k. Rząd zastrzega sobie ponadto prawo wydania zarządzeń zapobiegawczych, odpowiadających ustawom, na wypadek, gdyby mimo poprzedniego ostrzeżenia dopuszczono się ponownie naruszenia lub zaniedbania jednego z obowiązków, przepisanych dokumentem koncesyjnym, warunkami koncesyi lub ustawami, a według okoliczności prawo uznania koncesyi za zgasłą jeszcze przed upływem okresu koncesyjnego. W szczególności można uznać koncesyę za zgasłą jeszcze przed upływem okresu koncesyjnego, jeżeli nie dopełniono zobowiązań względem ukończenia budowy i otwarcia ruchu, określonych § 2., o ile ewentualne przekroczenie terminu nie dałoby się usprawiedliwić w myśl § 11., lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne.

Forster wlr.

229.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 21. grudnia 1912,

dotyczące postępowania z weksłami celnymi.

Odnosnie do rozporządzenia ministeryalnego z dnia 10: grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 223, Dz. rozp. Nr. 178, dotyczącego składania weksli na zakredytowane należności celne (weksle celne), uzupełniając, względnie częściowo zmieniając rozporządzenia ministeryalne z dnia 20. maja 1856, Dz. u. p. Nr. 86, Dz. rozp. Nr. 23, i z dnia 15. stycznia 1862, Dz. u. p. Nr. 6, Dz. rozp. Nr. 4, zarządza się, co następuje:

1. W przyszłości wolno korzystać z kredytu celnego bez względu na wysokość kwoty, przypadającej za poszczególną ekspedycyę celną.

Nie potrzeba już składać deklaracyi uznania; również odpada potrzeba prowadzenia księgi zapadłości.

Jeżeli strony chcą w celach ekspedycyi celnej korzystać z kredytu bankowego, natenczas odnośna instytucya bankowa, uprawniona do udzielania kredytu, winna przysłać urzędowi celnemu oświadczenie przyzwalające albo też w danym przypadku podpisać wspólnie deklaracyę towarową.

W pisemnej deklaracyi towarowej winna strona, uprawniona do korzystania z kredytu, umieścić wyraźny zapisek „na kredyt celny“.

Jeżeli strony korzystają z kredytu w instytucjach bankowych, winien zapisek w deklaracyi towarowej opiewać „na kredyt celny w . . . . . (nazwisko banku)“.

2. Urząd celny winien w wygotowaniach urzędowych pod kwotę należitości umieścić zapisek „na kredyt celny“, względnie „na kredyt celny w . . . . . (nazwisko banku)“.

3. Dla każdego posiadacza kredytu należy w przyszłości prowadzić osobny rejestr zaciągniętego kredytu (rejestr kredytu) według wzoru 1. z odbitą przez kalkę kopią.

Instytucjom bankowym, które pozwalają stronom na korzystanie z kredytu, należy na żądanie udzielać tych kopii według dni w celu prowadzenia ewidencji co do korzystania z kredytu.

Zresztą należy kopie te z rejestru kredytu udzielać posiadaczom kredytu z końcem miesiąca razem z blankietami wekslowymi (punkt 5. i 6.).

W rejestrze kredytu należy uwidocznić kredyt, którym się rozporządza z początkiem miesiąca.

Do rejestru kredytu należy wpisywać kwoty, zakredytowane w ciągu miesiąca, w porządku bieżącym pozycejami, rozkładając je według kolumn tego rejestru.

Kwoty, przypadające do zapłaty w gotówce, oprócz należitości zakredytowanych, należy obliczać w przeznaczonych na to kolumnach rejestru i każdego dnia należy zamykać rachunek tych należitości.

Odnosnie do należitości zakredytowanych należy zamykać rejestr dopiero z końcem miesiąca, potem należy doliczyć kredytowe odsetki, obliczone od każdorazowego długu miesięcznego za pełnych sześć miesięcy, licząc od pierwszego dnia miesiąca, następującego bezpośrednio po miesiącu oclenia i na tej podstawie obliczyć sumy miesięczne w złocie i walucie bankowej, na które winny opiewać złożyć się mające weksle.

Odsetki kredytowe od kwot długu miesięcznego, płatnych w złocie, należy doliczyć do długu w walucie bankowej.

Obliczone na tej podstawie sumy miesięcznego obrachunku końcowego, uwidocznione w rejestrze kredytu, należy przenieść do odnośnych dzienników, o ile pokrycie tych sum ma się skutoczyć w wekslach (punkt 4., ustęp 3.). W wykazie stanu kasy należy uważać te zakredytowane kwoty tak, jak gotówkę (złoto i walutę bankową), w wykazie monety zaś należy je uwidaczniać w osobnych kolumnach z napisem „zakredytowane należitości celne“ jako złoto, względnie walutę bankową. Odsetki od kredytu należy zaliczać na rzecz „ogólnego zarządu kasowego“ pod tytułem „odsetki od papierów kredytowych, znajdujących się w majątku Centralnej kasy państwowej itd.“.

4. Z końcem każdego miesiąca kalendarzowego należy na podstawie zamknięcia rejestru kredytu wystawiać na pokrycie długu miesięcznego w złocie i walucie bankowej osobne weksle (weksle celne).

Na życzenie stron można na pokrycie całego długu miesięcznego w złocie i walucie bankowej wystawić jeden weksel, płatny w złocie.

Weksle winny opiewać przynajmniej na kwotę 100 K; kwoty, wynoszące mniej niż 100 K, należy zaraz wypłacać gotówką, o ile strona nie woli po zliczeniu kwoty, opiewającej w złocie, z kwotą, opiewającą w walucie bankowej, złożyć jeden weksel, opiewający najmniej na 100 K, płatny w złocie.

Na weksle celne należy używać wyłącznie blankietów urzędowych według wzoru 2.

Wzór 2.

Każdy urząd celny, uprawniony do kredytowania cła, otrzyma zeszyty z blankietami wekslowymi, zawierające kwity sznurowe, pokwitowania na złożone weksle i blankiety wekslowe; zeszyty te należy uważać za druki, co do których prowadzi się ścisły rachunek.

Krajowe władze skarbowe winny zarządzić wydrukowanie tych zeszytów z blankietami.

Blankiety wekslowe należy każdego roku opatrzyć bieżącymi numerami, zgadzającymi się z numerami na odnośnych kwitach sznurowych oraz pokwitowaniach.

Po zużyciu wszystkich blankietów wekslowych należy zeszyt z blankietami wekslowymi odesłać razem z rachunkami miesięcznymi do Fachowego departamentu rachunkowego III. dla cel w Ministerstwie skarbu.

5. W razie, jeżeli dla pokrycia kredytu celnego ustanowiono zabezpieczenie hipoteczne lub zastawiono papiery wartościowe, urząd celny winien weksel całkowicie wypełnić, potem zaś postarać się o to, aby posiadacz kredytu umieścił podpis przyjęcia weksla.

Przy wystawianiu tych weksli należy postępować z największą dokładnością, w szczególności zaś przestrzegać, co następuje:

- a) miejsce, dzień, miesiąc i rok wystawienia musi się uwidocznić w miejscu, które wskazuje odnośny druk;
- b) trzeba koniecznie uwidocznnić dzień zapadłości (w miejscu wydrukowanem na to pod datą wystawienia). Dzień zapadłości winno się zawsze ustanawiać w ostatnim dniu szóstego miesiąca, następującego po miesiącu, w którym skorzystano z kredytu. Nie wolno uwidaczniać dnia miesiąca przez krócenia tylko lub dodatki jak na przykład 31. XII. a. c. lub a. s. Jeżeli weksel wystawia się w ostatnich miesiącach roku, wówczas należy uważać na to, aby nie pomylić się w napisaniu liczby roku;
- c) pożyczoną sumę należy wypisać liczbami z prawej strony u góry, zaś słowami w miejscu, przeznaczonem na to w osnowie. Weksle, opiewające na złotą walutę, należy wystawiać w krajowej monecie złotej waluty koronowej,

jeżeli strona już przed końcem miesiąca nie postawi innego wniosku co do monet złotych, w których chce uiścić zapłatę.

Jeżeli strona życzy sobie, aby weksel wystawiono w innej walucie złotej krajowej lub zagranicznej, przyjętej w wypłatach celnych, wówczas urząd celny winien wpisać do weksła kwotę, wypadającą w żądanej walucie po odpowiednim przeliczeniu, przyczem należy przy kwocie wekslowej, wyrażonej w słowach, umieścić dopisek „rzeczywiście“.

Na weksłach, wystawianych w walucie bankowej, należy wymienić sumę wekslową w koronach bez żadnego dalszego dopisku.

- d) Funkcjonariusze urzędu celnego, składający rachunki pod własną odpowiedzialnością, winni podpisać weksel jako wystawcy na przedniej stronie weksła po stronie prawej u dołu pod osnową weksła w sposób następujący:

I. S. „C. k. . . . . Urząd celny w . . . . .“.

N. N. (charakter służbowy), N. N. (charakter służbowy)“.

- e) Ponieważ wszystkie weksle celne muszą być płatne w takim miejscu, gdzie znajduje się zakład (zakład główny, filia lub zakład poboczny) Banku austriacko-węgierskiego, winien posiadacz kredytu oznajmić urzędowi celnemu za każdym razem lub raz na zawsze miejsce, w którym weksel ma być płatny.

W celu zbadania weksli w tym względzie prześle się urzędowi celnym spis odnośnych miejsc wraz z uzupełnieniami.

- f) Nie wolno czynić poprawek i zmian, blankiety, wypełnione mylnie, należy przekreślić, zaopatrzyć w zapisek „nieważny“ i zostawić w zeszycie z blankietami wekslowymi.
- g) Weksle, wygotowane w sposób prawidłowy, należy przedstawić posiadaczowi kredytu celem umieszczenia przez niego przyjęcia przez podpisanie weksła w miejscu, w którym na blankiecie znajduje się wydrukowane w tym celu słowo „przyjęto“. Podpis przyjęcia u firm protokołowanych musi zgadzać się z podpisem firmy, zaciągniętym do rejestru sądu handlowego.

Strony winny już przy wniesieniu prośby o zakredytowanie cła dostarczyć wyciągów z rejestrów handlowych, podać w podwójnem wygotowaniu swój podpis oryginalny względnie oryginalny podpis firmy posiadacza kredytu i jego zastępców, upoważnionych do podpisywania weksli, tudzież winny w każdym wypadku donosić urzędowi celnemu o zmianach.

Te podpisy firm należy natychmiast wciągać dodatkowo do istniejących zezwoleń na zakredytowanie.

6. W razie zabezpieczania przez odpowiedzialność solidarną, winien urząd celny na urzędowych blankietach wekslowych wpisać tylko sumy wekslowe liczbami i słowami, tudzież dzień zapadłości wedle postanowień, zawartych w punkcie 5., lit. b i c, i przygotowane w ten sposób blankiety przesłać z końcem miesiąca posiadaczowi kredytu do wygotowania. Weksle te winien jeden z ręczycieli wystawić, posiadacz kredytu winien je przyjąć, potem zaś przesłać je wraz z żyrem dłużniemu ręczycielowi, który je prześle również z żyrem urzędowi celnemu.

Weksle te może przyjąć urząd celny tylko wtedy, jeżeli nie ma w nich usterki ani co do formy ani co treści, w szczególności zaś także co do wyboru miejsca płatności weksła po myśli punktu 5. e). Do badania weksli, zwłaszcza także odnośnie do podpisania przez posiadacza kredytu i przez ręczycieli solidarnych, należy analogicznie stosować postanowienia punktu 5.

7. Weksle celne należy składać najpóźniej do 5. dnia miesiąca, następującego po miesiącu ocenia.

W razie niedotrzymania tego terminu z winy strony może urząd celny zawiesić udzielanie kredytu celnego. Jeżeli weksła nie złożono do 10. dnia miesiąca, następującego po miesiącu zakredytowania, wówczas winien urząd celny donieść o tem władzy, która udzieliła zezwolenia na kredyt, w celu ewentualnego cofnięcia zezwolenia na kredyt celny.

Weksle, wystawione niedokładnie, należy stronie zwrócić do uzupełnienia w ciągu wyznaczonego odpowiednio krótkiego terminu.

Weksle poprawiane lub błędne winien urząd przekreślić, zaopatrzyć dopiskiem „nieważny“ i dołączyć do zeszytu z blankietami wekslowymi. W przypadkach tych należy stronie przesłać nowy blankiet wekslowy do natychmiastowego wypełnienia.

8. Na złożone weksle należy stronie wystawiać pokwitowania z zeszytu z blankietami wekslowymi.

W odnośnym kwicie sznurowym należy na wydrukowanym w tym celu miejscu uwidocznienie dzień złożenia weksła.

W dniu złożenia weksła nie można zarachowywać kwoty wekslowej w rejestrach i dziennikach urzędu celnego. W wykazie monety należy w dniu wręczenia weksli odliczyć kwoty, na jakie opiewają złożone weksle, według podziału na złoto i walutę bankową, jako „zakredytowane należności celne“ i przypisać je jako „weksle celne“.

Weksle celne należy po myśli obowiązujących przepisów kasowych odsyłać co miesiąc aż do 12. dnia miesiąca do c. k. Centralnej kasy państwowej.

Urząd celny winien przed odesłaniem umieścić na odwrotnej stronie każdego weksła z lewej strony u góry wzdłuż wąskiej krawędzi blankietu weksło-

wego następujące żyro, podpisane przez osoby, składające rachunki pod własną odpowiedzialnością:

„Dla nas na zlecenie c. k. Centralnej kasy państwowej.

„C. k. . . . . Urząd celny w . . . . .

N. N. (charakter służbowy), N. N. (charakter służbowy).“

Sumę kwot, na jakie opiewają odsyłane weksle, należy zarachowywać w dzienniku konta bieżącego, a daty z dziennika należy uwidaczniać na kwitach sznurowych zeszytów z blankietami wekslowymi.

Wzór 3.

9. Dla każdego posiadacza kredytu należy prowadzić osobne konto pożyczek według wzoru 3.

Jeżeli kredyt celny strony jest zabezpieczony po części zastawem (papierami wartościowymi lub hipoteką), po części zaś poręką solidarną, wówczas należy prowadzić dwa konta (konto zastawów i konto poręki).

Zaraz po zamknięciu rejestru kredytu należy kwoty wekslowe zapisać w koncie jako obciążające kredyt i uwidocznnić osobno w kolumnie dla uwag odsetki od kredytu, przypadające od kwot, opiewających w złotych, i odsetki od kwot, opiewających w walucie bankowej.

W razie, jeżeli dla strony prowadzi się dwa konta, należy najpierw obciążyć konto zastawów i dopiero po tegoż zupełnem wyczerpaniu konto poręki.

Celem zapobieżenia przekroczeniu kredytów trzeba będzie, w razie potrzeby za każdym razem w ciągu miesiąca, na podstawie wewnętrznego zamknięcia rejestru kredytu i konta pożyczek stwierdzać niewyczerpaną resztę kredytu.

Z końcem każdego miesiąca należy resztę kredytu obliczać w ten sposób, że do reszty kredytu w miesiącu poprzednim należy doliczać sumy weksli płatnych lub ewentualnie wykupionych przed zapadłością i od tego odejmować narosły dług miesięczny. Wypadającą z tego resztę kredytu należy wykazywać w koncie.

Konta pożyczek należy przedkładać w lutym każdego roku Fachowemu departamentowi rachunkowemu III.

Przed przedłożeniem tego konta należy przenieść zaległości, obciążające kredyt, to jest poszczególne sumy weksli jeszcze niepłatnych według pozycji do konta pożyczek na rok następny, uwidoczniając także termin zapadłości.

10. W dniu zapadłości należy uważać weksle po prostu za wykupione i odpisywać je w przeznaczony do tego kolumnie konta pożyczek.

Jeżeli strona chce wykupić weksel przed dniem zapadłości, winien urząd celny postarać się o przysłanie weksla z Centralnej kasy państwowej, zarachować odbiór jego w koncie bieżącym jako depozyt Centralnej kasy państwowej i odebrać od strony sumę wekslową.

Zapłatę sumy wekslowej należy prawidłowo pokwitować na wekslu zapomocą dopisku „pour acquit“ i uwidocznnić w koncie pożyczek w celu zmniejszenia obciążenia kredytu.

Urzędy celne są przytem upoważnione do zwracania w własnym zakresie w gotówce odsetek, przypadających od sumy wekslowej odpowiednio do chwili wykupienia weksla przed zapadłością.

Urząd celny winien uwidocznnić zwrot odsetek na odnośnych wekslach.

Ewentualne zwroty zakredytowanych należności przed lub po wykupieniu weksla należy uskutecznić z reguły w gotówce wraz z odsetkami za sześć miesięcy, przypadającymi od zwracanej kwoty.

Władzom skarbowym zastrzega się prawo zarządzania zwrotu większych kwot dopiero po wykupieniu weksli.

Zwrócone zakredytowane należności winno się sposobem prowadzenia zapisków w dzienniku zarachowywać w rejestrze zwrotów, zwrócone zaś odsetki jako obciążenie „ogólnego zarządu kasowego“ tytułu „rozmaite wydatki“.

Wskutek zwrotów należności celnych i odsetek nie zmniejsza się obciążenie konta pożyczek.

Zaleski wlr.

Kredyt do rozporządzenia: .....

[illegible]

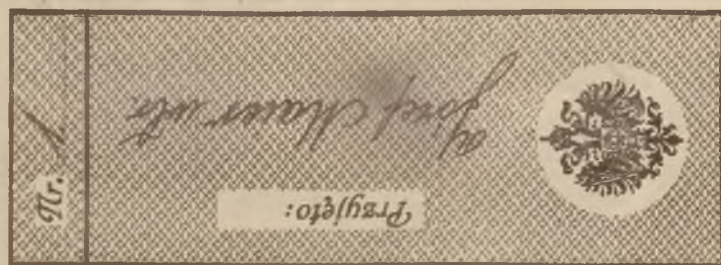
za miesiąc

211*

Wzór 2 a.

Wiedeń dnia 1. stycznia 1913. Na 24 2478

Dnia 30. czerwca 1913 zapłaci Pan za ten pierwszy weksel na zlecenie
 moje własne sumę

Suma kwoty w słowach: cztery tysiące pięćset złote

i wstawiają jako należność celną na rachunek bez zawiadomienia

do Pana Josefa Maiera

w Baden

płatny w Wiedniu

w c. k. uprzedz. banku Union w Wiedniu.

C. k. Główny Urząd celny w Wiedniu
 Mall
 Hofer

C. S.

inspektor celny rezydent celny.

(Strona odwrotna weksła według wzoru 2 a).

inwentyarz celny rezydent celny.

Włodek
Włodek

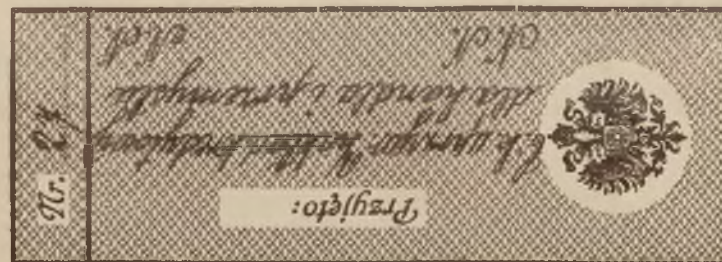
8.3. (8.3.) Z. K. Główny Urząd celny
w Warszawie.

Raay ministerstwa.

Dla nas na polecenie A. K. Kontynentalny.

Wzór 2 b.

Praga dnia 1. lutego 1913 Państwa Czeskiego
 Dnia 31. lipca 1913 zapłaci Pan za ten pierwszy weksel na zlecenie
 nasze własne sumę

pięć tysięcy pięćset zł
 w słowach: pięć tysięcy pięćset zł

i wstawi ją jako należność celną na rachunek bez zawiadomienia

do Pana Do c. k. uprzedz. Zakładu kredytowego
 w Wiedniu dla handlu i przemysłu

K. Berger

płatny w

w

(Strona odwrotna weksla według wzoru 2 b).

Dla mnie na rzecznie s. k. Główny
 Max Stein i s. k. w. Handelshandlung
 G. Berger
 Dla nas na rzecznie s. k. Głównego
 Urzędu celnego w. D. D. D.
 Max Stein i s. k.
 Max Stein i s. k.
 Dla nas na rzecznie s. k. Centralny
 Kasy handlowy.
 (P. 9.) G. k. Główny Urząd celnego
 w. D. D. D.
 Messely Miller
 rezydent celnego oficyat celnego

Wzór 3.

C. k. Główny Urząd celny ..... 191.....

Konto pożyczek

Konto pożyczek.

Korzystający z kredytu:

Wysokość kredytu: _____

Rodzaj zabezpieczenia:

Czas trwania zezwolenia na pożyczki: .....

Liczba i data zezwolenia: .....

[illegible]

230.

**Rozporządzenie Ministerstwa skar-
bu z dnia 21. grudnia 1912,**

**dotyczące зниżenia ceny sprzedaży niemielonej soli
fabrycznej w salinach w Bochni i Wieliczce.**

Cenę niemielonej soli fabrycznej w salinach
w Bochni i Wieliczce, ustanowioną rozporządzeniem

Ministerstwa skarbu z dnia 1. czerwca 1912, Dz.
u. p. Nr. 115, w kwocie 2 K 10 h za 1 q, zniża się
począwszy od dnia 1. stycznia 1913 do 2 K za 1 q.

Zaleski wh.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24,
także w roku 1913. w języku

niemieckim, czeskim, włoskim, chorwackim, polskim, rumuńskim, ruskim i słoweńskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1913** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K** przy odbiorze w miejscu lub bezpłatnej przesyłce pocztowej.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, i nabywać tam także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyla się abonentom tylko po poprzednim złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia przez c. k. pocztę należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik	1849 za	4 K	20 h	Rocznik	1870 za	2 K	80 h	Rocznik	1891 za	6 K	— h
"	1850	"	10 " 50	"	1871	"	4 " —	"	1892	"	10 " —
"	1851	"	2 " 60	"	1872	"	6 " 40	"	1893	"	6 " —
"	1852	"	5 " 20	"	1873	"	6 " 60	"	1894	"	6 " —
"	1853	"	6 " 30	"	1874	"	4 " 60	"	1895	"	7 " —
"	1854	"	8 " 40	"	1875	"	4 " —	"	1896	"	7 " —
"	1855	"	4 " 70	"	1876	"	3 " —	"	1897	"	15 " —
"	1856	"	4 " 90	"	1877	"	2 " —	"	1898	"	6 " —
"	1857	"	5 " 70	"	1878	"	4 " 60	"	1899	"	10 " —
"	1858	"	4 " 80	"	1879	"	4 " 60	"	1900	"	7 " —
"	1859	"	4 " —	"	1880	"	4 " 40	"	1901	"	6 " —
"	1860	"	3 " 40	"	1881	"	4 " 40	"	1902	"	7 " 50
"	1861	"	3 " —	"	1882	"	6 " —	"	1903	"	9 " —
"	1862	"	2 " 80	"	1883	"	5 " —	"	1904	"	5 " —
"	1863	"	2 " 80	"	1884	"	5 " —	"	1905	"	6 " —
"	1864	"	2 " 80	"	1885	"	3 " 60	"	1906	"	12 " —
"	1865	"	4 " —	"	1886	"	4 " 60	"	1907	"	13 " —
"	1866	"	4 " 40	"	1887	"	5 " —	"	1908	"	9 " —
"	1867	"	4 " —	"	1888	"	8 " 40	"	1909	"	8 " 50
"	1868	"	4 " —	"	1889	"	6 " —	"	1910	"	8 " 40
"	1869	"	6 " —	"	1890	"	5 " 40	"	1911	"	7 " —

Cenę sprzedaży rocznika 1912 poda się do wiadomości z początkiem stycznia 1913.

Pojedyncze roczniki wydań w innych siedmiu językach od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przysnaje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły w stanie wadliwym, należy reklamować najpóźniej w przeciągu czterech tygodni po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej w przeciągu sześciu tygodni po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu wydaje się Dziennik ustaw państwa wyłącznie tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki wydania niemieckiego począwszy od roku 1849. i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach począwszy od roku 1870. są całkowicie uzupełnione, przeto można nabywać w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24., nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobną część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione jest uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.